

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Scientia Salvts, Sive Considerationes Piæ, Præcipuam
Spiritualis Vitæ Materiam complectens**

Laberhittel, Samuel

Ingolstadii, 1660

Avgvstvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59837](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59837)

meique, dolorem de peccatis meis, abstractionem affectûs à terrenis, desiderium vivum cœlestium, diligentiam, verum solidumque profectum in omni virtute, præsertim victoria mei.

MEDITATIO CCCXCVII.

De S. Laurentio.

*Tres Virtutes sancti Laurentij
miraculis majores.*

Aspiciam S. Laurentium virtutibus illustriorem, quàm Hammis, inter quas sibi fuit præsentissimus. Petam eum imitari.

Conf. 1. Virtutem miraculo majorem esse Eleemosynam, D. Chrysostr. ad pop. hom. 36, *Hac major est gratia, quàm mortuos suscitare, esurientem pascere Christum, hic enim ipse Deo debes: eleemosyna verè Deum habet debitorem.* Id præstitit sanctus Laurentius facultates Ecclesiæ in pauperes distribuendo ante martyrium.

Conf. 2. Alteram virtutem miraculo majorem esse conversionem peccatoris, Ita S. Gregorius lib. 3. dial. cap. 17. *Majus est miraculum prædicationis Verbo, atque orationis solatio peccatorem convertere, quàm à carne mortuum resuscitare: in isto enim resuscitatur caro iterum moritura, in illo verò anima æternam victura.* Id præstitit S. Laurentius in carcere

conversus

convertens homines, in quem, ut ipse perverteretur, fuerat inclusus.

Conf. 3. Tertiam Virtutem miraculo majorem esse patientiam, *signa Apostolatūs meū facta sunt super vos in omni patientia*, inquit Apostolus 2. ad Cor. 12. præponit patientiam postponit prodigia, quia sequitur *in signis, & prodigijs, & virtutibus*. Pati sponte est honorificum, quia à Christo honoratum: pati, quod evadere non possumus, Deo est tam gratum, ut humanitūs nequeat discerni, quid sit gratius sponte, vel necessitate pati; est enim hoc sanctificatum verbo Christi in extrema necessitate constituti, orantūque *Pater, si fieri potest, &c.* Ita Dominus S. Gertrudi lib. 3. cap. 70. Imò, qui compatitur alteri, particeps fit meriti illius, ut si pannus intingatur in crocum, quidquid cum panno intingitur, coloratur. Excelluit S. Laurentius in craticula in omni genere patientiæ. Cujus meritis & intercessione petiā tam illustria virtutum exempla imitari, præsertim in tentationum flammis, presentiam mentis, Deique non amittere: ad quem sumendum in Venerabili, accedo vario tribulationum igni expositus Viator, & *Evheria* *ristia est cibus viatorum, non circum,* inquit sanctus Villanova de Venerabili.

MEDITATIO CCCXCVIII.

De B. Stanislao.

*Quibus vijs tam citò iste Sanctus
evaserit,*

Aspiciam B. Juvenem ætate, senem vir-
tute, ex Novitio Palatinum coelestem,
Petam eum imitari.

Conf. 1. Quomodo B. Stanislaus deside-
rio Vitæ perfectæ generis nobilitatem, am-
plissimâsque facultates negligens, Societati
Jesu nomen dedit, multis ante obstaculis
superatis, in eâque religiosi instituti tenacis-
simus intra oetodecim menses disciplinæ
exactæ brevi exemplar factus, præsertim,
quòd dives pauperrimus, nobilis humilli-
mus, juvenis castissimus, sui Victor acerr-
mus. Quid agerem, si iisdem ad Sanctimo-
niam medijs essem præditus?

Conf. 2. Quomodo à puero JESU cum
ejus Matre ægrotans Novitius meruit visi-
tari, & antè à duobus Angelis, præsentè S.
Barbara Martyre, cœli pane refici. Spectans
favores isti ad centuplum, quod Deus suis
adhuc in hac vita elargiri solet, ut nos am-
plius excites ad desiderium vitæ perfectæ.

Conf. 3. Tres operationes Dei in anima
feri solitas, dum eam in morte ad se vocat.
I. Est sensus gloriæ, quo Deus Pater animam
ad se

ad se vocatam replet. 2. Sensus gaudij, quo
eam accipit Filius. Tertia operatio est sensus
ignei, nullique mortalium perceptibilis
amoris, quo Spiritus sanctus animam sibi
unit, & cum dilecta in cœlum fugit. Ita
Dominus patefecit S. Gertrudi, lib. I. cap. 4.
Et expertus est B. Stanislaus præcordia Dei
amore flagrantia pannis in aqua frigefactis
refrigerare coactus. Petam aliquid calor
ejus in sacratissima Eucharistia, idque petam
per lacrymas Beati, divinæ dulcedinis vi ex-
pressas, & per ipsum cibum Angelicum co-
mundem manibus allatum, ut quem à Bea-
tissima Virgine Deum oblatum brachijs suis
gestavit in terris, ego in cœlis eo fruam.

MEDITATIO CCCXCIX.

De Assumptione B. Virginis.

De Gloria B. Virginis.

Videbo B. Virginem divinâ virtute Deum
absorberi, sicut fervidus Sol stillam
toris exsiccat, & in cœlum transferri, ac su-
per Angelos exaltari. Petam agnoscere ejus
gloriam, eique magis servire.

Cons. 1. Quod B. Virgo sit assumpta hora
3. Matutina, postquam pridie in Deum ab-
sorpta, & tam copiosè divinis influxibus su-
perfusa fuisset, ut ab ea cum impetu resilie-
rit in modum stellarum lucentium radij

SS S charis

charitatis & gloriæ, quos Sancti colligebant, quia ex superabundantibus meritis Divæ gaudium hauriunt Beati; ita Dominus S. Gertrudi lib. 4. cap. 4.

Conf. 2. Affectum, quem B. Virgini Dominus exhibuit è corpore exeûti maximum, ut ipsa ibidem revelavit lib. 5. cap. 2. fuisse: *in hoc, inquit, magis delectabar, quia tam securum refugium, Fili mi, in ulnas tuas habui.* Cujus causam addit Dominus, *hoc Mater mea pro eo accepisti, quod toties dolorosis suspirijs Passionem meam in terris recolueris.*

Conf. 3. Aspiciendo Divam super omnes cœlos exaltari, cui festivè gratulantur Angeli. 1. Propter dignitatem Matris Dei, quâ nihil est in creatis sublimius. 2. Propter puritatem Virginitatis, cum Maternitate, neutram alteri adversam. 3. Propter exemptionem ab omni peccato. 4. Propter gratiam super omnes Angelos & Sanctos. 5. Propter virtutes perfectissimas, dona & prærogativas super omnes Sanctos. 6. Propter continuationem meritorum, ut semper mereretur. 7. Propter conversationem cum Filio DEI per totam vitam, quem parvulum gestavit, cui in omni necessitate providit. 8. Propter coronam Virginitatis, Martyrij & Doctrinæ, quia Virginum antesignana, gladius pertransijt animam ejus, Apostolorum Magistra
exstitit;

exiit. 9. Propter abundantissimam gloriam animæ & corporis, quâ super choros Angelorum, & super omnem creaturam est exaltata. Distribuam hæc per Novem choros Angelorum, quibus comitantibus accedam ad sanctissimam Eucharistiam, ut innitas super dilectum, Dilectam suam ita alloquentis: *Quam pulchra es, & decorata in deliciis.* Cant. 3. Quasi diceret interprete D. Thoma, opusc. 58. cap. 26. *Delicato cibo & potu Corporis Christi, & Sanguinis enutrita, facta es multum decora, & idcirco grata DEO, & chara.* Orabo fieri DEO charus per intercessionem B. Virginis. Quam idcirco DEVS de presenti sæculo transtulit, ut pro peccatis nostris apud DEVM fiducialiter intercedat. Ita orat Ecclesia in Vigilia Assumptæ Virginis.

MEDITATIO CCCC.

Pro tota, & infra Octavam Assumptionis B. Virginis.

De Natura Contemplationis, & ad eam medit.

Videbo, quod vocatus ad contemplationem si ire negligat, idem agat, quod vocatus ad serviendum mensæ Regis, si abeat ad stabulum equis purgandis: è contrario non vocatus, se tamen ad contem-

plandum applicans, accedit ad mensam Regis, qui ei ministrare deberet: donum enim contemplationis nemo habet, nisi, cui donatum est. Ita Dominus D. Gertrudi lib. 3. cap. 44. Ad quam B. Virgo, cum sit vocata, eam velut aquilam & solem suum contemplandum intuebor.

Conf. 1. Contemplatio est liber perspicax, & certus intuitus Dei, ac rerum coelestium admirationem inferens, in amorem desinens, atque ex amore procedens: dicitur intuitus, quia non est opus rationis discurrentis, sed opus intelligentiæ, veritatem absque omni discursu simpliciter inspicientis. Qui perspicuus est, quia non à Fide, sed à dono sapientiæ procedit, aliisque Spiritus sancti donis adjuvatur.

Conf. 2. Gradus contemplationis. 1. Est intuitio veritatis, quâ simplici quodam intuitu, absque discursu veritas videtur, idque vel per species à sensibus acceptas, vel per infusas, vel per lucem quandam intellectum confortantem. 2. Est secessus animæ ad interiora, quo anima cum omnibus suis viribus ad interiora recipitur, ut ibi cogitet & amet, & ab exterioribus elongetur. 3. Spirituale silentium, in quo anima videt & audit Dominum, ipsa verò nec intellectu, nec affectu loquitur, aut petit. 4. Est quies, *jucund.*

jucunditas quædam voluntatis nihil quaerentis, nisi sic in Deo perseverare. 5. Unio est illud donum, quo Deus in intimo animæ clarissimâ luce se illi præsentem ostendit, cum suo erga eam amore & intuitu. 6. Auditio loquelæ Dei, quæ purè percipitur in intellectu mentis. 7. Spiritualis somnus est ille gradus amoris vehementis, qui præ suo fervore operationem intellectûs expellit, aut certè eam tam simplicem relinquit, ac subtilem, ut eam anima minimè advertat. Quod facit somnus circa hominem exteriorem, hoc iste circa interiorem. 8. Extasis elevatio mentis in Deum, cum suavi abstractione à sensibus exterioribus ex magnitudine ipsius elevationis procedens. 9. Raptus est abstractio, quædam violenta à sensibus, per quam mens ad divinorum inspectionem & amorem elevatur. 10. Apparitio Christi ac Sanctorum corporea. 11. Apparitio eorundem imaginaria. 12. Visio intellectualis, quæ est manifestissima rerum coelestium ostensio, soli intellectui objecta. 13. Visio Dei in caligine est cognitio illa, quâ transcursum omnibus creaturis, & relictis omnibus similitudinibus mysteriorum, etiam supernaturalium, in Deum, ut incomprehensibilem, & nobis incogitabilem ferimur, & eo quasi pelago infinitæ essentiæ, quam ignoramus,

ramus, penitus absorbemur. 14. Admiranda manifestatio Dei, quã se Deus revelat, neque in caligine, neque in sua claritate, sed alio modo ineffabili. 15. Visio clara & intuitiva Dei, quæ est Comprehensorum in patria.

Conf. 3. Requisita ad contemplationem, 1. Natura quieta & placida: naturæ enim inquietæ, duræ, & cordis ad externa propensi activæ sunt. 2. Peccatorum etiam minimorum fuga. 3. Vitiolorum peremptio. 4. Usus mortificationis quorumvis excessuum, maximè elationis. 5. Omnimoda nuditas affectuum terrenorum, etiam si habeant speciem pietatis. 6. Negotiorum & occupationum externarum moderatio, quã effusio in res externas cavetur, non actiones officij & status intermittuntur. 7. Omnium virtutum, sed præcipuè humilitatis studium. 8. Puritas vitæ, quæ comparatur cogitationum tranquillitate, vacuitate à vanis discursibus, & affectuum perfectâ mortificatione. 9. Perseverantia in oratione mentali, non omittenda propter ariditatem, aliave impedimenta. 10. Discreta cura salutis corporalis. 11. Divina specialis ad contemplationem vocatio, & gratia. 12. Præsentia Dei, quæ tribus modis cogitari potest. 1. In imagine sensibili, si Christum Dominum in omni loco & opere, quasi præsentem & aspicientem intueamur.

mur. 2. Conspiciendo oculis fidei sanctissimam Trinitatem, aut ipsam divinam Naturam nobis presentem, & omnia nostra considerantem. Juvatur quis in hoc modo, si se centrum cogitet, Deum sphaeram, cujus circumferentia terminum nullum habet, si se ut atomum cogitet, Deum lucem omnia replentem. Spongiam immenso mari circumdatam. Pupillam in oculo, sonum in aere. 3. Deum intra nos intuendo nostri curam habentem, & in nos bona sua effundentem, Templum Dei sumus, psalleteque in cordibus nostris Deo nos jubet Apostolus. 13. Continuata oratio. 14. Staturis horis orationi quietae vacare, & in ea cognitioni Dei tam per affirmationem, quam Deo omnes perfectiones in creaturis repertas tribuimus: quam per negationem, quam Deo subtrahimus eorum limitatam perfectionem, omnemque imperfectionem: prior modus respondet picturae, alter sculpturae, cognitioni, item per opera naturae, gratiae, gloriae, per sacram Scripturam.

Conf. 4. Fructus contemplationis sunt 12. 1. Efficit, ut Dei sanctitatem imitemur. 2. Vitiis radices evellit. 3. Affectus ordinat. 4. Judicium, & propriam voluntatem abnegat. 5. Tentationes superat. 6. Virtutes perficit. 7. Opera expolit. 8. Intentionem
rectifi-

rectificat. 9. Sensus utriusque colligit. 10. Adversa libenter sustinet. 11. Pacem & tranquillitatem infert. 12. Curat proximos ad omnem profectum juvare.

Conf. 5. Cautela opus esse, & perpetuâ circumspeditione in usu cōtemplationis. Cavendum videlicet, ne diuturniore motu, vel proximo desimus, vel inaniter efferamur, vel curiositati obsequamur, vel denique valetudinem lædamus, juxta illud Cant 6. *Averte oculos tuos à me, quia ipsi me avolare fecerunt.* His enim ni prospiciam, Deum à me avolare faciam, cui ejusmodi indiscretio, vel incuria valde displicet. Ita SS. Ambros. Gregor., Bernard. hîc.

MEDITATIO CCCCL.

De S. Bartholomæo.

De Oratione attenta, & modo.

Aspiciam S. Bartholomæum, quem quidam putant Natanaëlem, centies de die, centies de nocte flexisse, & meditatione ad illam fortitudinem ascendisse, ut velut prudens serpens pellem dederit, quo caput suum Dominum JESUM, conservaret in se. *Petam gratiam orandi attentè.*

Conf. 1. Quomodo ad bene orandum me impellat. mea paupertas & indigentia, cœli divitiæ, unde omne bonum emanat; imò
ipse

Ipse infernus ad orandum attentè me urget, quia dæmon visus est omnes syllabas in officio, præcipitatè omittas notare, ut est apud S. Gertrudem lib. 3. cap. 32. Quid eo infelicius, quàm cui oratio fit in peccatum, & quomodo audiri me sperem, qui me ipsum non audio?

Conf. 2. Adorandum attentè juvari me memoriâ Domini **JESU**, qui cor suum Patri pro nostro distracto, sicut & manus perforatas pro lapsibus earum offerre se fatetur. Ibidem cap. 41. Præterea juvari me devoto aspectu imaginis Christi, unde velut è speculo divini amoris radij suscipiantur, & in corde renoventur. Denique juvari me oratione interruptâ, sed frequentatâ, exemplo Ascetarum in Thebaide, & S. Bartholomæi, qui centies per diem, & nocte vicibus totidem genua flectere consuevit, saltem toties de die mentem ad Deum per actus virtutum elevare poterò.

Conf. 3. Solatium à **DEO** S. Mechtildi datum contra distractiones in oratione, præsertim non voluntarias, ut finitâ oratione dicatur cum Publicano: **DEVS** propitius esto mihi peccatori. Nam si hoc actu veniam gravium peccatorum ille adeptus est, quidni ego distractionum? Petam majorem in susceptione S. S. Eucharistiæ collectionem & devotionem.

S. Eo